

var det, jeg kaldte en Forbrydelse mod Samfundet af Hensyn til, at det var Familiefædre, Familieforsørgere. Den Anskuelse staar jeg ved. Nu er det tydeligt og klart, at hvis man ikke havde nogen anden Udvej, maatte man ty til den, og saa maatte de paagældende bøje sig, for det var et Krav, Fædrelandet stillede til dem, og det maa alle bøje sig for. Men jeg paaviste udtrykkeligt, at man havde en anden Vej at gaa. Man tog dem, fordi man ikke vilde tage de unge Mennesker, som havde trukket Frilod paa Sessionen. Man ofrede altsaa Samfundets Interesser af økonomiske Hensyn. Det har jeg gjort gældende, og jeg gør det samme gældende den Dag i Dag. Men jeg vil samtidig sige til det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), at ønsker han en Forandring i denne Henseende, behøves der ingen Lovhjemmel, men det kan ske i Henhold til den nye Hærlov, idet der i § 10 er truffet en Bestemmelse om, at den aarlige Rekrutstyrke kan forøges, naar der gives de nødvendige Bevillinger paa Finansloven. Hvis derfor det ærede Medlem vil stille Forslag om Bevilling paa Finansloven, og han tror paa Muligheden af at faa dem gennemførte, kan han gøre sikker Regning paa min Støtte i saa Henseende. Men jeg tror ikke, det vil lykkes i Øjeblikket.

Hvad Gennemførelsen af de vedtagne Love angaar, saa er der jo faa eller ingen af os, som egentlig have nogen Idé om, hvad der er sket. Vor Viden om, hvad der er sket, have vi kun gennem de offentlige Kundgørelser. Hvis man, og det er der Grund til at tro, har gjort Forberedelser til at afhjælpe Manglerne ved Københavns Søbefæstning, saa finder jeg det ganske naturligt og rigtigt. Det er dér, den største Fare truer, og dér maa der tages fat, og det er desuden dér, hvor Arbejdet varer længst. Saa vidt jeg ved, har man ogsaa begyndt paa at gøre Bestillinger for at faa afhjulpnet Flaadens Mangler. Det var ligeledes en absolut Nødvendighed. Vi have jo set, hvorledes det er gaaet; vi have solgt Skibe, og vi have ikke faaet andre i Stedet, og der vil gaa lang Tid, inden Flaaden vil faa det Materiel, den skal have.

Men naar vi gaa til Gennemførelsen af de organisatoriske Love, er der et Princip, jeg tror i Øjeblikket skal følges, og det er det, at man kan ikke lade være at tage Hensyn til den finansielle Misère, hvorunder vi leve. Og Følgen deraf er,

at hvis man gennemfører Foranstaltninger, som kunne opsættes, vil det kun skabe Utilfredshed. I saa Henseende har man ikke været heldig. For Flaadens Vedkommende har man gennemført alle de Forfremmelser, som Flaadeloven gav Hjemmel for. Blandt andet har man, saa vidt jeg husker, forfremmet 11 Premierløjtnanter til Kaptajner. Nu er det klart og tydeligt, at det Personale, den Flaade, vi i Øjeblikket have, trænger til, have vi. Hvad er der da opnaaet ved at forfremme disse 11? Man kan ingen Virksomhed, ingen Tjeneste give dem. De maa altsaa, skønt de ere Kaptajner, benyttes som Premierløjtnanter. Men baade i Hær og Flaade er det Skik og Brug, at Premierløjtnanter anvendes til Kaptajnstjeneste, at overhovedet en lavere Grad bruges til en højere Tjeneste. Men vi have aldrig kendt det omvendte; og det vil i højeste Grad bidrage til at slappe Disciplinen. Men der kommer desuden en anden Ting til, som man ogsaa burde have for Øje fra Administrationens Side, og det er den, at en saadan Masseforfremmelse jo fremtidig vil medføre en Stagnation for Vaabnet, som er i højeste Grad uheldig.

For Hærens Vedkommende kunde jeg fristes til mange Betragtninger og ikke mindst om de Avancementer, som ere skete. De have i højeste Grad skabt Uvillie og Misbilligelse i Hæren, og jeg tror, det er fuldt fortjent; men da det ikke angaar det nuværende Ministerium, haaber jeg, at det nuværende Ministerium vil tage andre Hensyn, saa det ikke skal siges, at de danske Officerer ere de mest retsløse Embedsmænd i hele Verden. Saaledes er Forholdet i Øjeblikket. For Hærens Vedkommende var det jo ganske naturligt, at man skred til de Indskrænkninger, som Loven har givet. Naar Loven har begaaet den sørgelige Fejl at afskaffe et Rytteriregiment, saa er der ikke andet at gøre, saa skal det Rytteriregiment afskaffes, det er der intet at sige til. Men med Hensyn til, hvad man i øvrigt har udført, var det ikke nødvendigt at gennemføre andet og mere, end hvad der for Øjeblikket er Krav paa. Og jeg skønner ikke rettere, end at i Stedet for at Grev Holstein brugte, jeg kunde næsten sige de sidste Krampetrækninger til at udgive en kgl. Resolution af 26. Oktober 1909, hvorved Hærens Inddeling bestemmes i Fredstid, vilde det have været mere korrekt og loyalt, om han havde haft den Tillid til det nuværende Ministerium at